

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151503232/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

Havet; de ere nu beplantede med Klittag og Marehalm, men faaer Stormen Hul, saa gaaer det Hele! Det fik vi at see. Det var en arabisk Sandflugt og Vesterhavet brølte, saa det kunde høres milevidt. Det salte Skum fløi os med Sander ind i Ansigtet!»

»Det maa være herligt!» udbrød *Vilhelm*, og hans Øine funkede. »Jylland er dog den meest romantiske Deel af Danmark! Jeg har ret faaet Interesse for det Land, siden jeg læste Streen-Blichers Noveller. Jeg synes, det maa have meget tilfælles med de skotske Lavlande! og der er jo Zigeunere?»

»Kjeltringer kalde vi dem,« sagde *Otto* med et uvilligt Træk om Munden. »De svare til Navnet!»

»Fiskerne paa Kysten ere nok heller ikke bedre! lade de endnu fra Prædikestolen bede vor Herre om Stranding? Slaae de endnu de Skibbrudne ihjel?»

»Jeg har hørt vor Præst, der er en gammel Mand, fortælle, at i de første Aar han kom i Embede, maatte han i Kirken bede, at skulde Skibe strande, det da maatte skee i hans District; men jeg har aldrig hørt det. Hvad man ellers fortæller om at de slaae ihjel, ja, – Havgasserne* ere ikke blødhjertede Folk, men saavidt gaaer det heller ikke i vor Tid. Der døde en gammel Bonde deroppe; om ham fortalte de rigtignok, at han i ondt Veir havde bundet en Lanterne under Bugen paa sin Hest og derpaa ladet den gaae frem og tilbage ved Stranden, for at den fremmede Skipper, som seilede derude, skulde troe, det var et Skib, som krydsede, og at han altsaa endnu var et godt Stykke fra Land; saaledes gik da mangen en Seiler til Grunde; men see, det er Historier fra Thisted Amt, og før mine lagttagelser begyndte; det er fra den gyldne Tid, da man i den forfaldne Fiskehytte kunde efter saadan en god Stranding finde ægte Schawler, hdt søsaaede kun, benyttede som Sengeomhæng, Støvler og Skoe bleve smurte med den fineste Pomade. Faaer de nu sligt, vide de bedre at sætte det om i Penge. Strandkommissairerne passe paa; nu skal det være en sand Kobberalder deroppe!»

»De har da seet en Stranding?» spurgte *Vilhelm* med stigende Interesse.

»Vor Gaard ligger kun en halv Miil fra Havet. Hvert Aar, paa denne Tid, naar Taagen, som i Dag, faldt paa, og Stormene begyndte, saa

* Dette Navn bruges skjæmtevis om Kystbeboerne.